

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. július 23.
(csütörtök)

Szepesy László

MINDENKOR VELED VAGYOK, TE FOGOD AZ ÉN JOBB KEZEMET

Énekek: 799,1-4, 798

Alapige: Zsolt 73

„Aszáf zsoltára. Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, akik tiszta szívűek. De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híja, hogy lépteim el nem iszamodtak. Mert irigykedtem a kevélyekre, látva a gonoszok jó szerencsáját. Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó. A halandók nyomorúságában nincs részük, és az emberekkel nem ostromoztatnak. Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket. A kövérség miatt kinn ülnek az ő szemeik, elméjük gondolatai csaponganak. Gúnyolódnak és gonoszságot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhéjázással. Az égre tátogatják szájukat, és nyelvük eljárja a földet. Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szürcsölnek; És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem? Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet; Mert nyomorgattatom minden napon, és ostromoztatom minden reggel! Ha azt mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a Te fiaid nemzedékét árulom el. Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. Mígnem bementem az Isten szent helyébe: megértettem azoknak sorsát. Bizony síkos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetted ki őket. Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől. Mint álmod, ha felserkenünk: Te Uram, ha felser-

MINDENKOR VELED VAGYOK...

kensz, úgy veted meg képüket. Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim: Akkor balgatatag és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék Teirántad. De én mindenkor Veled vagyok, Te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kösziklája és az én örökségem Te vagy, oh Isten, mindörökké! Mert ímé, akik eltávoznak Tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, akik elhajolnak Tőled. De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden Te cselekedetedet.”

Imádkozzunk!

Áldunk, mennyei Édesatyánk, ezért a boldog ígéretért, amire ez az ének is emlékeztet bennünket, hogy velünk vagy minden napon. Köszönjük Neked, hogy a Te hűséged végtelen. Köszönjük, hogy semmi nem képes megakadályozni Téged abban, hogy életünket formáljad, alakítsad, gondunkat viseljed, és semmi sem választhat el minket attól a szeretettől, amelyet adtál a Te szent Fiadban, Jézus Krisztusban nekünk. Köszönjük Neked, hogy ez a Te velünk lételed nemcsak annyit jelent, hogy mellettünk vagy, hanem hogy értünk munkálkodsz, hogy uralkodsz, hogy mindent jól, a Te akaratom és bölcsességed szerint intézel.

Így tekintünk vissza a mai napra is, és adunk hálát minden jóért, hiszen az Tőled szállt alá, és kérünk bocsánatot minden bűnért, ami tőlünk jött. És tekintünk a Te Fiadra, Jézus Krisztusra, az Ő egyetlen érdemére, aki miatt reméljük ezt a kegyelmet és ezt a bocsánatot. Köszönjük Neked, hogy a munkában, pihenésben egyaránt ott voltál, magányunkban, családi körben vagy éppen a gyermekekkel Neszmélyen is, mindenütt ott voltál, és Lelked végezte a munkáját.

Köszönjük, hogy most együtt lehetünk, hogy összegyűjtöttél bennünket, hogy igéden keresztül Téged magadat hadd ismerjünk meg jobban. És kérjük ezt, hogy valóban Te szólalj meg, nyisd meg a mi szívünket is, és segíts, hogy igédnek ne csak hallgatói, hanem megtartói, megcselekvői is hadd lehessünk, és ezek a cselekedetek, ezek a gyümölcsök hadd dicsőítsenek Téged életünkben.

Így kérünk, hogy legyen áldásod istentiszteletünkön, együttlételünkön szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Hívó emberként időnként felvetődhetnek bennünk olyan kérdések, amelyeket ritkán mondunk ki, de sokáig hordozzuk magunkban. Ilyen kér-

désekre gondolok, mint hogy: Uram, ha Te valóban jó vagy, akkor miért ilyen a világ? Ha Isten jó, miért szenved az igaz ember? Ha Isten igazságos, miért élnek sokszor békében azok, akik másokat tönkretesznek? Ha Isten meghallgatja az imádságot, miért maradnak azok mégis gyakran megválaszolatlanul? Ha Isten gondviselése valóban munkálkodik, miért fordul néha éppen az ellenkező irányba minden, mint ahogyan reméljük? Miért gyógyul meg valaki, akiről már mindenki azt hitte, hogy meghal, és aztán miért tér mégis vissza a betegsége és ragadja el tőlünk őt? Miért tűnik úgy, hogy egy kapcsolat helyreállhat, és aztán mégis széthullik? Miért jut el valaki a hit küszöbéig, majd hirtelen még keményebb lesz a szíve, mint korábban volt? Miért szenved az, aki igyekezett tisztességesen élni? És miért van az, hogy néha éppen azoknak megy jól, akik sem Istennel, sem emberrel nem törődnek?

A 73. zsoltár azért különösen drága nekünk, mert nem úgy tesz, mintha ezek a kérdések nem léteznének. Nem azt mondja: ne is gondolj ilyesmire! Nem azt mondja ez a zsoltár, hogy ha igazán hinnél, soha nem zavarnának össze ilyen gondolatok. Nem mondja: a hívő ember mindig mosolyog, semmi ilyesmit nem olvastunk. Ezek helyett a zsoltáríró azt mondja: *„Már-már meghanyatlottak lábaim.”* Ez egy őszinte hitvallás, ami egy olyan ember szájából hangzik el, aki sokat küzdött. Olyan emberéből, aki látta a világot, és amit látott, az nem illett össze azzal, amit Istentől tudott. Ez a hívő ember hitének egyik válsága: amikor a szemünk mást lát, mint amit a hitünk vall. A zsoltár ezzel kezdődik: *„Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, akik tiszta szívűek.”* És aztán ezzel folytatódik: *„De én?!”* Milyen különös ez a kezdés! Mintha a zsoltáros először megfogalmazná az igazságot, amelyet tud, amelyet hisz, mégpedig azt, hogy Isten jó. Aztán kimondja azt is, amit érez: *„De én?!”* Isten jó — de én majdnem elestem, elbuktam a hitben. Isten jó — de én irigykedni kezdtem mások jólétére, életére. Isten jó — de én nem értettem, miért történnek a dolgok úgy, ahogyan történtek. Isten jó — de amit látok, az mintha ennek ellentmondana.

A zsoltáros nem egy könnyű, egyszerű mondattal kezdi. Nem mondja azt: „Isten jó, ezért minden rendben van.” Ilyesmit nem mond. A zsoltár elején egy belső lelki harcba látunk bele. A zsoltárosnak előbb át kell küzdenie magát a saját látásán (ahogyan a dolgokat szemléli), a saját következtetésein és a saját érzésein. A zsoltáros a saját bűnös, testi érzékelése és gondolkodása ellen küzd és harcol. Azt látja, hogy a gonoszok bőségben élnek, az igazak pedig nyomorúságban. A világ látszólagos rendetlensége annyira összezavarja, hogy majdnem felhagy a hittel és az istenfélelemmel. Ez egy nagyon őszinte vallomás részéről, Testvérek. Mert sokszor nem az a problémánk, hogy nem tudjuk, mit kellene hinnünk. Nagyon is jól tud-

juk. Tudjuk, hogy Isten jó, hogy Isten igazságos, gondviselő Atya, aki igenis törődik az Ő gyermekeivel, velünk. Tudjuk, hogy nem a véletlen határozza meg az életünket, a sorsunkat, a mindennapjainkat, hiszen Isten uralkodik, és Ő nem veszíti el az irányítást sosem. De aztán jön egy betegség, egy veszteség, egy csalódás. Történik valami igazságtalanság velünk, és egyszer csak a hitünk és a szemünk között feszültség támad. A szemünk azt mondja: „Nézd meg, mi történik!” A hitünk pedig azt mondja: „De Isten akkor is jó.” A szemünk azt mondja: „Nézd, hogy él az az ember!” A hitünk pedig azt mondja: „Isten akkor is igazságos.” A szemünk azt mondja: „Nézd, mi lett az imádságodból!” És a hitünk azt mondja: „Isten akkor is meghallgat.” És ebben a feszültségben született meg a 73. zsoltár.

De mi okozza a fő feszültséget a zsoltáros számára? Röviden összefoglalva: a gonoszok jóléte, az Istenben nem hívő, istentelen emberek jóléte. Mert a kísértés nem mindig a szenvedésből fakad. Sokszor úgy gondoljuk, hogy a legnagyobb hitpróba számunkra a szenvedés. De a 73. zsoltár azt mutatja: néha nem a hívő ember szenvedésének látványa a legnagyobb kísértés, hanem a jólétben élő gonoszé. Látjuk az istentelen életét, és irigykedünk arra. A zsoltáros azt látja, hogy vannak emberek, akik Istent nem tisztelik, mégis egészségesek. Gőgösek, és mégis sikeresek. Erőszakosak, mégis befolyásosak. Másokat elnyomnak, mégis egyre inkább gazdagodnak. Istent gúnyolják, mégis mintha semmi bajuk nem lenne. És közben az igaz ember pedig szenved. Aki imádkozik, az sír. Aki igyekszik becsületes lenni, azt becsapják. Aki hűséges, azt elhagyják. Aki engedelmeskedni akar Istennek, az sokszor nehezebb úton jár. Ez fogalmazódik meg a zsoltárosban, és valljuk be őszintén: gyakran bennünk is. És a zsoltáros felteszi a kérdést: mi értelme van ennek? A 13. versben egészen eljut odáig, hogy azt mondja: *„Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet”*.

Ez már nem pusztán egy kérdés, Testvérek, hanem ez már egy következtetés. Ha a gonoszoknak megy jól, az igazaknak pedig rosszul, akkor talán hiába éltem tisztán. És ez a kísértés. Nem a kérdésfeltevés, hanem a belőle levont következtetés. Nemcsak az a kísértés, hogy haragszunk Istenre, hanem az, hogy elkezdjük irigyelni azokat, akik Isten nélkül élnek. Azt mondjuk: talán mégis nekik van igazuk. Talán a hit csak fölösleges teher. Talán könnyebb lenne úgy élni, hogy nem kellene Isten akaratával törődni. Talán az engedelmességnek nincs értelme. A zsoltáros majdnem odáig jutott, hogy a gonoszok életmódját kívánja követni. Ez a hit válságának egyik legmélyebb pontja. Amikor már nemcsak azt kérdezzük: miért szenvedek? Hanem azt is: miért ne élhetnék úgy, mint azok?

Mi kísértette meg a zsoltárost? Az, hogy egy pillanatnyi látványból végső ítéletet alkosson. A zsoltáros problémája nem az volt, hogy látott va-

lamit. Mert amit látott, az valóban létezett. A gonoszok valóban gazdagok voltak. Az igazak valóban szenvedtek. A probléma az volt, hogy a zsoltáros a jelenlegi állapotból, pillanatból végső következtetést vont le. Azt mondta: ha most így van, akkor mindig is így lesz. Ha most a gonosz győz, akkor végleg ő győzött. Ha most az igaz szenved, akkor az igazság nem ér semmit. Ez az emberi gondolkodás egyik legnagyobb tévedése. Mi mindig a jelen pillanatból akarjuk megérteni az egész történetet. De egy történet közepén nem lehet még látni annak végét. Egy regény egyetlen oldalából nem lehet megmondani, hogyan végződik a történet. Egy ember életének egyetlen fejezetéből nem lehet megítélni, hogy mi lesz annak a vége. És különösen nem lehet Isten gondviselését egyetlen pillanat alapján megítélni. Isten gondviselésének útját nem szabad a jelenlegi látszat alapján végsőnek tekintenünk. A gonoszok jóléte nem a végső ítéletük. Más vár rájuk. Az igazak szenvedése pedig nem a végső sorsuk. Mást készített az Úr az Őt szeretőknek. A keresztsen volt Jézus történetének vége. A nagypéntek után jött húsvét és a mennybemenetel. Ezért amikor a saját életünkben egy sötét fejezetben járunk, ne akarjuk azt a következtetést levonni, hogy ez a vége mindennek, hiszen a történetünknek még nincs vége.

Hogyan vezet ki minket ebből a mélységből Isten? A zsoltár fordulópontja a 17. vers: *„Mígnem bementem az Isten szentélyébe, megértettem azoknak sorsát.”* Ez a zsoltár középpontja, Testvérek, a fordulópont. A zsoltáros bevallja, hogy addig mit nézett: a világot, a gazdagokat, a gonoszokat, a szenvedést, saját magát. És minél többet nézte ezeket, annál jobban összezavarodott. Aztán belépett Isten szentélyébe, és ott megváltozott a látása. Figyeljük meg, hogy a körülményei nem változtak meg. Nem azt olvassuk, hogy a gonoszok azonnal elszegényedtek, és azt sem olvasuk, hogy a zsoltáros betegsége azonnal elmúlt, és azt sem, hogy az összes igazságtalanságot megtorolták, és helyre állt az igazság. Akkor mi változott mégis meg? A zsoltáros látása. A zsoltáros szíve. Más szemszögből kezdte nézni ugyanazt a világot és ugyanazokat a dolgokat. Isten iskolájából, a szentélyből, ahol Isten Igéje tanítja az embert, más megvilágításba helyeződnek a dolgok.

Ez nagyon fontos fordulat volt a hitében. A zsoltáros nem úgy változott meg, hogy a saját érzéseitől megszabadult. Nem az érzéseivel küzdött. Nem úgy győzte le a válságot az életében, hogy végül azt mondta: mindegy, mit érzek, és akkor megkeményedett. Hanem úgy, hogy Isten jelenlétébe ment. Isten Igéje alá állt. Isten tanítását kezdte újra hallgatni és olvasni. A hit nem azt jelenti, hogy az ember becsukja a szemét, hanem azt, hogy a szemét felemeli Isten felé. A világ látható valóságát Isten kijelentésének, ígéjének fényében kezdi el látni, mindazt, ami történik. Ezért van olyan nagy szükségünk, Testvérek, az istentiszteletre, a bibliaolva-

sásra, az Igére, az imádságra, a gyülekezetre. Nem azért, mert ezek vallásos kötelességeink lennének, hanem azért, mert amikor egyedül maradunk a saját gondolatainkkal, nagyon könnyen belefulladásunk a saját világértelmezésünkbe. Az ember magára maradva képes úgy gondolkodni, hogy Isten nincs közel. Isten nem törődik velem. Minden hiábavaló. Nincs értelme jónak lenni. Nincs értelme imádkozni. És aztán Isten Igéje egyszer csak megszólal. Nem mindig ad választ minden kérdésünkre, de visszaadja nekünk Istent, az Ő személyét. És sokszor ez az, amire a legnagyobb szükségünk van, Isten személyére.

Az ember szíve a szenvedésben könnyen elvadul. Először csak fáj (fáj, amit lát, vagy ami vele történik), aztán kérdezni kezdünk (miért?), majd vitatkozunk az Úrral, végül megkeseredünk és megkeményedünk. Végül már nemcsak szenvedünk, hanem elkezdünk úgy élni, mintha Isten nem törődne velünk, vagy netán még az ellenségünk is lenne. A zsoltáros azt mondja a 22. versben, hogy ha ezt tennénk, ha így gondolkoznánk, akkor olyanok lennénk, mint az ostoba állatok. Maga a zsoltáros ezt mondja: *„Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék Teirántad”*, Isten iránt. Ez egy nagyon erős önvád a részéről. De fontos meglátnunk, hogy a zsoltáros nem mentegeti magát.

Nem azt mondja: Istenem, én csak egy áldozat vagyok, a körülményeim miatt lettem ilyen, és mondtam ezeket. Semmi ilyesmit nem mond a zsoltáros. Hanem felismeri: a gondolkodásomban tévedtem hatalmasat. Eltévedtem a Te utaidtól. Ez nem azt jelenti, hogy a fájdalma nem volt valódi, vagy hogy a szenvedése jelentéktelen volt. Azt sem jelenti, hogy Isten elítélné a sírását. A zsoltárok tele vannak sírással. A probléma nem a könnyeivel volt. A probléma az, amikor a könnyeinkből ítélet lesz Isten fölött. A probléma nem az, hogy kérdezzük az Úrtól, hanem az, hogy a kérdésből vádirat lesz. A probléma nem az, hogy nem értjük Istent. A probléma az, amikor ezért azt gondoljuk, hogy Isten nem lehet jó. A zsoltáros visszatekint, és azt mondja: én voltam a vak. És ez a megtérés egyik nagy csodája. Amíg az ember azt gondolja, hogy ő lát tisztán, addig nem lehet tanítani. De amikor Isten jelenlétében, a szentélybe bemenve, amikor az ige kitárul, akkor azt mondhatja: Uram, lehet, hogy én nem látok jól, és amikor ez a gondolat megszületik benne, akkor elkezdődik egy változás.

És itt érkezünk el a zsoltár egyik legszebb mondatához: *„De én mindenkor Veled vagyok, Te fogod az én jobb kezemet”* (23. v.). Figyeljük meg ezt a szót: „de”. A zsoltár elején is van egy „de”: *„Bizony jó Izráelhez az Isten. De én?!”* A végén pedig ismét itt van ez a „de”: *„De én mindig Veled maradok.”* Az első „de” a hit küzdelme. A második a hit győzelme. A zsoltáros nem azért mondja ezt, mert minden kérdésére választ kapott volna. Nem azért, mert minden fájdalma megszűnt, hanem azért, mert

rájött: Isten nem hagyta el őt akkor sem, amikor ő már majdnem elhagyta Istent. Amikor a zsoltáros azt mondja: „*Te fogod az én jobb kezemet*”, akkor Isten megtartó kegyelmét vallja meg. A zsoltáros majdnem elbukott, majdnem elszakadt Istentől. Majdnem elindult a hitetlenség útján, de Isten keze megtartotta őt. És itt van az evangélium egyik nagy vigasztalása számunkra: nem az a reménységünk, hogy mi mindig elég erősek leszünk ahhoz, hogy Istenbe kapaszkodjunk, hanem az, hogy Isten fogja a mi kezünket, és Ő tart meg bennünket. A mi hitünk gyenge, Isten kegyelme viszont erős. A mi kezünk remeg, az Övé biztosan fog minket. A mi ítélőképességünk elhomályosul, Isten bölcsessége soha. A mi szívünk eltévedhet, Isten kegyelme azonban utánunk nyúl. „*Te fogod az én jobb kezemet.*”

Testvérem, lehet, hogy úgy érzed, hogy a hited már csak egy vékony szálon függ. Nem tudom, hogy melyikünk van ilyen helyzetben. Lehet, hogy azt gondolod: már nem tudok úgy hinni, mint régen. Lehet, hogy azt mondod: nem értem Istent, és már nem is tudod, hogyan kellene imádkozni. Küzdelmeid vannak ezen a téren is. De hadd mondjam az evangéliumot: a te üdvösséged nem azon múlik, hogy te milyen erősen kapaszkodsz Istenbe, hanem azon, hogy Isten milyen erősen kapaszkodik beléd. „*Senki sem ragadja ki őket az én kezemből*” — mondja Jézus Krisztus. Ez a mi reménységünk.

És azzal folytatja a zsoltáros: „*Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem.*” Ez két csodálatos ígéret. Két dolog, amit Isten ad nekünk. Vezetést a jelenben, és dicsőséget a jövőben.

A jelenben: „*Tanácsoddal igazgatsz engem.*” De mit jelent ez a tanácsoló igazgatás? Ez azt jelenti, hogy nem minden kérdésre kapunk választ. Gyakran azt hisszük, hogy Isten akkor vezet, ha mi mindent megértünk Tőle. Nem. Ez nem igaz. Isten vezetése nem azt jelenti, hogy te mindent meg fogsz érteni az életedben, ami történt veled. Isten Igéje nem mondja el mindig, miért szenvedtél el valamit. Nem ad magyarázatot arra, hogy miért halt meg valakid, miért omlott össze egy kapcsolatod, miért keményedett meg egy szeretted szíve. De Isten Igéje megmutatja, hogyan járunk akkor is, amikor mi nem tudjuk, miért. És ez nagy különbség, Testvérek. A hit nem azt jelenti, hogy mindent értek, hanem: nem mindent értek, de tudom, kinek a kezében van a kezem és az életem. Isten nem mindig ad térképet az előttem álló egész útról. Ugye „*lábam előtt mécse a Te igéd*”, az előttem lévő szakaszt világítja meg, nem reflektorlámpa, ami kilométerekre megmutatja előre, mi történik. Sokszor csak a következő lépést mutatja meg az Úr. De ez elég, hogy Ő vezet engem. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint mikor egy édesapa a gyermekét kézen fogva elviszi valahova. A gyermek nem érti mindig, miért arra kell menni, amerre az édesapja éppen vezeti. Nem érti, miért ezen az utcán kell befordulni, mi-

ért arra a buszra kell felszállni. Nem látja a teljes utat, nem ismeri a lehetséges veszélyeket, de fogja édesapja kezét, és ez elég neki. Tudja, hogy az édesapja kezében biztonságban van. És mi is így vagyunk biztonságban mennyei Atyánk kezében.

A zsoltár ezután azt mondja: *„Azután dicsőségbe fogadsz be engem.”* Ez az *„azután”* szó a keresztyén reménység egyik legfontosabb szava. Mert a jelen nem minden. Van egy *„azután”* is. Most még vannak kérdések. Azután majd lesznek válaszok, mert Isten majd megvilágosít mindent, mikor már Nála leszünk. Most még vannak könnyeink. Azután Isten letöröl minden könnyet. Most még vannak betegségek. Azután nem lesz több halál. Most még vannak temetések. Azután nem lesz több gyász. Most még vannak sötét utak. Azután megérkezünk végleg, örökre, otthon leszünk. A zsoltáros nem azt mondja: majd egyszer végre mindent értek. Hanem: *„Dicsőségbe fogadsz be engem”*. És ez a dicsőség igazából Isten jelenléte. Elsősorban nem a válasz megkapása a cél, hanem Isten személye maga. Nem válaszokat kell nekünk újból és újból kapnunk, hanem Istent magát. Őhozzá kell ragaszkodnunk. Ezért mondja a zsoltáros: *„Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!”* Ez a zsoltár végső felismerése. A zsoltáros nem egyszerűen azt kapja vissza, amit elveszített ebben az életben. Nem kapja vissza a gondtalan élet illúzióját, sem azt a világot, amelyben minden kérdésre azonnal válasz van. Hanem valami nagyobbat kap: Istent magát. És amikor Isten maga lesz a kincsünk, akkor a körülmények már nem tudják teljesen meghatározni a lelki életünket. *„Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kösziklása és az én örökségem Te vagy, oh Isten, mindörökké!”* Figyeljük meg: *„Ha elfogyatkozik is testem.”* A zsoltáros nem tagadja, hogy elfogyhat. Egyszer leépül az ember, és meg is hal. Azt mondja: *„Ha elfogyatkozik is... szívem.”* A szív is elfáradhat. A hit is megremeghet. Az ember is összeomolhat. De Isten a *„szívem kösziklása”*. Nem én vagyok a saját életem kösziklása. És még csak nem is a hitem. Isten az. Nem az egészségem, nem a családom, nem a munkám, a pénzem, a jó hírnevem, a saját lelki erőm. Isten az én egyetlen kösziklám. És azt mondja a zsoltáros: *„Az én örökségem Te vagy.”* Ez azt jelenti: ha minden mást elveszítenék, de Istent nem veszítem el, akkor a legnagyobb megmarad nekem, a lényeg.

A zsoltár végén ezt mondja: *„De én? Isten közelsége oly igen jó nekem.”* Micsoda változás, Testvérek! A zsoltár elején még azt olvastuk: Isten jó — de én majdnem elestem. És itt a zsoltár végén azt olvassuk: *„Isten közelsége... jó nekem.”* Nem azt mondja: Isten magyarázata jó, az nyugtatót meg. Sem azt, hogy minden körülmény megváltozott, és jobb lett az életem. Hanem: *„Isten közelsége oly igen jó nekem.”* Közel érzem magamhoz és hiszem Istent. Ez a hit végső nyugalma: Isten közelében tudja ma-

gát. Nem az, hogy mindent értünk, hanem hogy Isten közel van. A sötét szobában a gyermek nem azt akarja, hogy az apja részletesen elmagyarázza, miért nincs oka félnie. Azt akarja, hogy az apja ott legyen mellette. És attól még, hogy ő ott van, attól még a sötétség sötétség marad, de már nem ugyanaz, mert a gyermek nincs többé egyedül, tudja, hogy közel van. Testvérem, lehet, hogy a körülményeid ma nem változnak meg. Lehet, hogy a kérdésedre nem kapsz választ. A fájdalom, a betegség megmarad, a veszteséged fájdalma nem tűnik el, az igazságtalanság továbbra is igazságtalanság marad, de Isten közelsége felkínáltatik neked, az egyetlen jó, az igazi jó. És ez nem kevés, hanem ez minden nekünk, hívőknek: Isten maga.

Még arra a gondolatra hadd hívjam fel a Testvérek figyelmét a zsoltárból, hogy Isten nem használható fel pusztá útként valami más célhoz. És ez nagyon fontos igazság a hitünkben. Sokszor csak úgy kell nekünk Isten, mint aki elvezet bennünket valami máshoz. Uram, adj egészséget, és akkor elégedett leszek. Uram, oldd meg ezt a problémát, és akkor békeségem lesz. Uram, add vissza, amit elvesztettem, és akkor újra hinni fogok. De a 73. zsoltár végére a zsoltáros valami mélyebbre jut el. Nem azt mondja: Istenem, adj vissza mindent, hogy boldog legyek. Hanem „*kicsodám van az egekben Náladnál?*” Isten nem csupán út a mi vágyaink céljaihoz. Isten nem csupán út a békességhez. Ő maga a békesség. Isten nem csupán út az örömhöz. Isten maga az öröm forrása. Isten nem csupán út a mennyei hazába. Isten maga a hajlék, az otthon számunkra. Isten nem csupán út a dicsőséghez. Isten maga a dicsőség. Ezért a keresztyén ember reménysége végső soron nem az, hogy minden majd jól alakul, hanem az, hogy bármi történik, Istené vagyok, és Ő az enyém.

Mit mondjunk és tegyünk tehát, amikor meghanyatlanak a lábaink? Először is ne hazudjunk se magunknak, se Istennek. A zsoltáros nem rejt el a fájdalmait. Vigyük Isten elé őszintén a kérdéseinket. Mondjuk el Neki, ha félünk. Mondjuk el Neki, ha haragszunk, ha nem értünk valamit. A zsoltáros ezt tette. A hit nem az érzéseink elfojtása, hanem az, hogy az érzéseinkkel együtt Istenhez mehetünk és megyünk is. Másodszor: ne a pillanatnyi látszatból ítéld meg Isten egész munkáját. Amit ma látsz, az csak egy oldal életed könyvében. A történetnek még nincs vége. Harmadszor: menj be Isten szentélyébe. Menj az Igéhez, imádkozz, menj a gyülekezet közösségébe. Ne egyedül próbáld megérteni a világot. Ne csak a saját gondolataidból élj. Isten igéje, tanácsa és a testvéri közösség vezessen. Negyedszer: ismerd fel, hogy Isten megtartó kegyelme nélkül te is elbuknál. „*Te fogod az én jobb kezemet.*” Nem a saját erőd tartott meg. Nem a saját bölcsességed. Nem a saját hited tökéletessége, hanem Isten kegyelme. Ötödször: nézz az „*azután*”-ra, sose feledkezz el róla. „*Azután dicsőségbe fogadsz be engem.*” Nem a szenvedésé, a halálé, a gonoszságé, a veszteségé

az utolsó szó, hanem Krisztusé! Mi egy jobb világot várunk, amit Isten új-játeremt. És az Ő utolsó szava ez: „*Íme, mindent újjá teremtek.*”

Kedves Testvéreim! A 73. zsoltár egy hívó ember útja. Bármelyikünké lehet. Aki először látja a világot, aztán megzavarodik, irigykedni is elkezdhet, majd elbukik, majd belép Isten szentélyébe, felismeri saját vakságát, ostobaságát, meglátja Isten csodás kezét, amely addig is fogta őt, és végül ezt mondja: Mégis, én mindig veled maradok. Nem azért, mert erős vagyok, hanem azért, mert Isten megtart. Nem azért, mert mindig mindent értünk, hanem mert Isten vezet bennünket. Nem azért, mert minden fájdalmunk megszűnik, hanem mert Isten maga lett a mi örökségünk. „*Kicsodám van az egekben Náladnál?*” Legyen ez egyfajta hitvallásunk is. És tegyük fel ezt a kérdést bátran minden élethelyzetben. Amikor jól megy a dolgunk, kérdezzük meg: „*Kicsodám van az egekben Náladnál?*” Amikor szenvedünk, jusson eszünkbe: „*Kicsodám van az egekben Náladnál?*” Amikor elveszítünk valakit: „*Kicsodám van az egekben Náladnál?*” És amikor nem értjük a gondviselést: „*Kicsodám van az egekben Náladnál?*”

És amikor majd elérkezünk földi utunk végére, akkor az a kéz, amely egész életünkön át tartott bennünket, be fog vezetni az örök otthonba. Most még a kezét fogjuk. Akkor meglátjuk az arcát is. Most még úton vagyunk. Akkor majd haza fogunk érni. Most még kérdezzük. Akkor majd meg fogjuk látni. Most még sokszor sötétben járunk. Ott viszont már nem lesz több éjszaka. És akkor végre teljes szívünkben fogjuk mondhatjuk: „*De én? Isten közelsége oly igen jó nékem.*” Isten Lelke vezessen minket így!

Imádkozzunk!

Áldunk és dicsérünk Téged, Urunk, szent igédért, amely mindig olyan valóságosan, húsbavágóan az igazságot tárja elénk, és mondja el nekünk. Köszönjük a szentírókat, akik ilyen őszintén mertek írni, beszélni saját hitükről, megingásukról, és leginkább nem is magukról, hanem Rólad, aki mindvégig megtartod, megőrzöd a Tieidet, fogod minden eltévelyedésünkben, kétségünkben, fájdalmunkban, irigységünkben a mi jobb kezünket, és tartasz. Tartasz, és nem engedsz el bennünket, mert lehetetlen, hogy Te hűtlen legyél hozzánk, még akkor is, amikor mi hűtlenkedünk, Te magadat nem tagadhatod meg. Köszönjük ezt a szeretetet, ezt a vigasztalást, amelyben igazi nyugalomunk lehet: a Te személyedben.

Kérünk, Úr Jézus Krisztus, újból és újból emlékeztess minket erre, hogy Rád és egyedül csakis Rád van szükségünk. Minden más másodlagos. Ha Te a miénk vagy, és mi a Tiéd, akkor sok minden történhet, mint Jóbbal vagy Dáviddal, vagy a Biblia nagy szenvedőivel, vagy üldözött elődeinkkel, de Te mégis megtartasz bennünket, és szívünkbe a Hozzád tartozás, a Veled együtt lét boldog örömét és nyugalma adod nekünk. Kérünk, hadd

erősödjünk meg ebben, és hadd értékelődjél fel a szemünkben. Valóban Te legyél a mi örökségünk, Te legyél az, aki után folyamatosan vágyjunk, és Tereád nézzenek a mi szemeink. Segíts, hogy amikor e világ dolgaival is foglalkozunk, közben folyamatosan Rád tekintsünk.

Így hozzuk Eléd szenvedő testvéreinket, akár betegek kórházi vagy otthoni ágyon fekvő, akár gyászoló, akár nagy lelki terheket hordozók. Kérünk, Te tartsd őket, hitükben erősítsd és tekintetüket újból és újból fordítsd magad felé. És segíts, hogy mi testvéri szeretettel érezzünk velük együtt, és hordozzuk őket.

Segíts, Úr Jézus Krisztus, hogy minden dolgunkat Rád tudjuk bízni. Így hozzuk Eléd fiataljainkat is, akik egyetemre felvételiztek, és ma derül majd ki, hogy hova jutottak be. Kérünk, hogy ők is Rád tudják bízni mindazt, amit adtál nekik, és bízzanak a Te útjaidban.

Könyörgünk, áldd meg az előttünk álló hét hátra lévő részét, áldd meg majd vasárnapi úrvacsorai közösségünket, az arra való készülésünket. Maradj velünk kegyelmed szerint.

Áldd meg népünket, adj nekünk ébredést, Hozzád térést, újítsd meg egyházadat, újíts meg bennünket, és kezd ez személyesen rajtunk. Kérünk, hogy valóban ez az ígéreted, hogy velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”, legyen mindig bátorító, erőt adó, engedelmességre, hála és neved dicsőítésére indító.

Így maradj kegyelmeddel velünk, és hordozz bennünket, vezess bennünket jó Pásztorunkért. Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

798 szöveg: Th. O. Chisholm, 1923 | fordító: Gerzsenyi L.
dallam: *Faithfulness*, W. M. Runyan, 1923

1. Hű - sé - ged vég - te-len, A - tyám, nagy Is - ten,
El - hat a mély - be, s az e - gek fö - lé,
Ir - gal - mad nem fogy a mú - ló i - dő - vel.
Ki vol - tál, az ma-radsz mind - ő - rök - ké.
Refr. Hű - sé - ged vég-te-len, hű - sé - ged vég-te-len,
Min-den-nap új ál - dás á - rad re - ám,
Hi - á - nyom pó - to-lod ha - tal - mas kéz - zel,
Hű - sé - ged vég - te-len, U - ram, hoz - zám.

2. A tél, a nyár, az ősz, a fésző tavasz,
A nap, a hold s a nagy csillagsereg
Ezt zengi szüntelen együttes karban:
Te vagy az irgalom, a szeretet.
Refr. Hűséged végtelen...
3. Eltolód bűnőmet, békéd vesz körül,
Velem vagy, s lényed úgy megvidámít!
Erőt adsz mára, a holnapra reményt.
Áldásod ontja rám bő árjait.
Refr. Hűséged végtelen...